

ತಲೆಮಾರನ್ನು ತಲಪುವುದು ಸುಲಭವಾಗಿದೆ. 20ನೇ ಶತಮಾನದ ಆದಿಯಲ್ಲಿ ತುಳು ಶಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ವೇಗ ದೊರೆಯಿತು. ಎಸ್. ಯು. ಪಣಿಯಾಡಿ ಅವರು ಬರೆದ ಮೊದಲ ಕಾದಂಬರಿ 'ಸತಿಕಮಲಿ' ಇಂದಿಗೂ ಜನಪ್ರಿಯ ಕಾದಂಬರಿ. ಪೊಳಲಿ ಶೀನಪ್ಪ ಹೆಗ್ಗಡೆ ಅವರ 'ನಿತ್ಯನಾರಾಯಣ ಕಥೆ', ಎನ್.ಎಸ್. ಕಿಲ್ಲೆ ಅವರ 'ಕಾನಿಗೆ' ಕವನ ಸಂಕಲನದಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ಅನುವಾದಗೊಂಡು, ಬಹುಚರ್ಚೆಯಾದ 'ಮಿತ್ರಬೈಲು ಯಮುನಕ್ಕ' ಕಾದಂಬರಿಯವರೆಗೆ ಅನೇಕ ಸೃಜನಶೀಲ ಕೃತಿಗಳು ತುಳುವಿನ ಸತ್ತ ಹೆಚ್ಚಿಸಿವೆ. ತುಳು ರಂಗಭೂಮಿಯಂತೂ ಬಹಳ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಕ್ಷೇತ್ರ. ಸಾವಿರಾರು ನಾಟಕಗಳು ಇಲ್ಲಿನ ಭಾಷಾ ಸೊಗಸಿನ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿ ಈಗಲೂ ರಂಗವೇರುತ್ತಿವೆ. ಯಕ್ಷಗಾನ ಕ್ಷೇತ್ರವೂ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಮೆರುಗನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ.

ಕಂಬಳ ಮತ್ತು ದೈವಾರಾಧನೆಯು ತುಳುವಿನ ಮೂಲ ಸತ್ಯವಾದ್ದರಿಂದ ಅದು ಒಟ್ಟು ಕರ್ನಾಟಕದ ವರ್ಚಸ್ಸನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸುವ ನೆಲಮೂಲದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದೆ. ಕೊಡವ ಭಾಷಿಕ ಸಮುದಾಯದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತುಳು ಭಾಷೆಯ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉತ್ಕೃಷ್ಟಗೊಳಿಸಿದ ಅನೇಕ ಸಮುದಾಯಗಳು ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿವೆ. ನಲಿಕೆ, ಮೇರ, ಪರವ, ಕೊರಗ, ಪಂಬದ, ಮರಾಟಿ... ಹೀಗೆ ಆ ಸಮುದಾಯಗಳ ಪಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳ ಬುಡಕಟ್ಟು ಆಚರಣೆಗಳು ಮಣ್ಣಿನ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಶಿಷ್ಟಭಾಷೆಯ ಚಂದ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಿವೆ.

ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕೊಡುಗೆ

ಕರ್ನಾಟಕ ಕರಾವಳಿಯ ಭಾಷೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುವಾಗ 'ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ' ನೀಡಿದ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ, ಆಸರೆಯ ಕುರಿತು ಹೇಳಲೇಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ತುಳು ಭಾಷಾ ಅಧ್ಯಯನದ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ, ಸಂಶೋಧನೆ ಮತ್ತು ದಾಖಲೀಕರಣದ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ ಮಹತ್ತರ ಕೊಡುಗೆ ನೀಡಿದೆ. ತುಳುವಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ನಿಂತ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳ ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಈ ರೀತಿಯ ಆಸರೆಯಿಂದ ಲಾಭವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರೊ. ಹಾ.ಮಾ. ನಾಯಕರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹದ ಮೇರೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿಯಲ್ಲಿ ತುಳುಭಾಷೆಯನ್ನು ಐಚ್ಛಿಕ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶವನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅದಲ್ಲದರ ಪರಿಣಾಮವೆಂಬಂತೆ, ಇಂದು ತುಳು ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿದೆ. ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಶಾಲೆಯ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ತುಳು ಮಾತನಾಡುವವರು ತರಗತಿಯಿಂದ ಹೊರಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದರೆ, ಇಂದು ಕರಾವಳಿಯ ಬಹುತೇಕ

ವೇದಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತುಳುವೇ ಪ್ರಧಾನ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿದೆ. ಕನ್ನಡದೊಡನೆಯ ಸಮನ್ವಯದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುವ ಸಹಪಯಣಿಗಾಗಿದೆ. ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಮಾದರಿಯ ದಾರಿಯೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಬ್ಯಾರಿ ಭಾಷೆಯ ದೇಸೀತನ

ಶಿಷ್ಟ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತೊಂದು ಮೌಖಿಕ ಭಾಷೆ ಬ್ಯಾರಿ ಭಾಷೆ. ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾರಿ ಸಮುದಾಯದ ಆಡುಮಾತಾಗಿರುವ ಬ್ಯಾರಿ ಭಾಷೆ ಪುರಾತನವಾದುದು ಮತ್ತು ತುಳುವಿನ ಗಾಢಪ್ರಭಾವವೊಂದಿಗೆ ಅದು ತುಳುನಾಡಿನ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿದೆ. ಶಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆಯ ಉಸಾಬರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚೇನೂ ಹೋಗದೇ ಇದ್ದ ಬ್ಯಾರಿ ಸಮುದಾಯವು, 20ನೇ ಶತಮಾನದ ಕೊನೆಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿತು. ಇಂದು ಬ್ಯಾರಿ ಭಾಷೆಯ ಕಥೆ, ಕವನ ಸಂಕಲನಗಳ ಪ್ರಕಟಣೆ, ಬ್ಯಾರಿ-ಕನ್ನಡ-ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನಿಘಂಟು ರಚನೆಯ ಕೆಲಸಗಳು ನಡೆದಿವೆ.

ಹಂಝು ಮಲಾರ್ ಅವರ 'ಒರು ಪೆನ್ನರ ಕಿನಾವು' ಕಿರುಕಾದಂಬರಿಯೊಂದಿಗೆ ಬ್ಯಾರಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಗದ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಆರಂಭಗೊಂಡಿತು. ಯು.ಎ. ಖಾಸಿಂ ಉಳ್ಳಾಲ್ ಅವರ 'ತರವಾಡು' ಕಾದಂಬರಿಯು ಬ್ಯಾರಿ ಭಾಷಿಕ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆ. 'ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಬ್ಯಾರಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್' ರಚನೆಯಾಗಿದ್ದು, ಸಾಹಿತ್ಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡುತ್ತಿದೆ. 2009ರಿಂದ ಕಾರ್ಯಾಚರಿಸುತ್ತಿರುವ 'ಬ್ಯಾರಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ'ಯು ಶಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ, ಬ್ಯಾರಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳ ದಾಖಲೀಕರಣಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಸಮಗ್ರತೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಲೇ, ಈ ಭಾಷಿಕ ಸಮುದಾಯವು ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪೋಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಬ್ಯಾರಿ ಭಾಷೆಯ ಸೋದರನಂತೆ ತೋರುವ ತಿಯಾ ಸಮುದಾಯದ 'ಮೊಯೆ ಮಲೆಯಾಳಂ' ಭಾಷೆಯು ಕನ್ನಡದ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುವುದುಂಟು. ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿ ಅಮೃತ ಸೋಮೇಶ್ವರ ಅವರು 'ಮೊಯೆ ಮಲೆಯಾಳಂ' ನಿಘಂಟು ರಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯ ದಾಖಲಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಸಮುದಾಯವು ತುಳುವರಾಗಿ, ಕನ್ನಡಿಗರಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಲಿಪಿಯೆಂಬ ಶಿಷ್ಟತೆ

ಶಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮಾತನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖ ಮಾಡುವಾಗ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಲಿಪಿಯ ಕುರಿತ ಚರ್ಚೆ ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಕೊಂಕಣಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಕೃತಿಯು ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಗಣನೆಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಅದು ದೇವನಾಗರಿ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಅದರ ಹೊರತಾಗಿ ಕೊಂಕಣಿ ಬರವಣಿಗೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕನ್ನಡವನ್ನೇ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ತುಳು ಭಾಷೆಗೆ 'ತಿಗಳಾರಿ' ಎಂಬ ಪುರಾತನವಾದ ಲಿಪಿಯಿದ್ದರೂ, ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯವೇ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಲಿಪಿಯು ಅಷ್ಟೇನೂ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ತುಳುಲಿಪಿಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ತರುವ, ತುಳು ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತುಳುವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ತುಳುನಾಡಿನ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ತುಳುಲಿಪಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಫಲಕಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ವಾಡಿಕೆ ಇದೆ. ಇದನ್ನೇ ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡು ಬ್ಯಾರಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಲಿಪಿಯೊಂದನ್ನು ಚಾಲ್ತಿಗೆ ತರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆದಿದ್ದುಂಟು. ಭಾಷೆಯೊಂದರ ಏಳಿಗೆ ಲಿಪಿ ಅಗತ್ಯವೇ ಎನ್ನುವ ಚರ್ಚೆ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗುತ್ತದೆ. ತುಳು ಭಾಷೆಯ ಈವರೆಗಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಸ್ವಂತವಾದ ಲಿಪಿ ಇರಲೇಬೇಕೆಂದೇನೂ ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆಗೆ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಕಲಿಯಲೇಬೇಕು ಎಂಬ ಕಟ್ಟಳೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ, ಜನರು ಅದರಿಂದ ದೂರ ಸರಿಯುವ ಅಪಾಯವೂ ಇಲ್ಲದಿಲ್ಲ. ಬಳಕೆಯಿಂದ ಭಾಷೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುವುದೇ